«Ara són vint per fer una feina de massatgista i 'utiller' que abans jo em feia tot sol»

Entrevista al que durant més de 30 anys va ser massatgista del Girona FC

«Ara són vint per fer una feina de massatgista i 'utiller' que abans jo em feia tot sol»

Exmassatgista del Girona. En els seus més de trenta anys al club, Ricardo Soley en va viure de tots els colors i va veure passar tota mena de jugadors, tècnics i presidents. En el darrer partit a casa contra l'Oviedo havia de ser un dels presents a l'homenatge als equips dels cursos 1975/76 i 1976/77, però un afer personal li ho va impedir a última hora. Diari de Girona el va convidar a tornar a l'estadi, als seus 78 anys, per fer una mirada enrere.

Després de més de trenta anys al Girona, les deu haver vist de tots els colors.

Hi he viscut de tot. Vaig començar de solter, em vaig casar, he tingut filles... He vist passar molts presidents, de bons, de dolents, però sempre he pogut anar tirant. Vaig entrar al club cobrant 6.500 pessetes al mes.

Com hi va entrar?

Ens hem de situar a l'any 1969, quan encara el Girona jugava a Vista Alegre. El massatgista oficial era en Farreras. Jo, que era aficionat al futbol, amb vint i escaig anys, vaig anar un dia a l'entrenament i ell em va preguntar si m'agradaria fer d'encarregat de material. L'entrenador era en Martín Vences i així va ser com vaig començar. Aprenent a fer d'encarregat de material i de massatgista.

Vostè feia una mica de tot?

Sí, exacte. Ara quan veig les fotos de les plantilles, amb vint persones al costat dels jugadors, no m'ho explico. Jo feia de massatgista, d'encarregat de material i rentava la roba, i m'ho feia tot sol. D'inici era l'ajudant d'en

Farreras i quan ell va morir, el 1971, quan portàvem un any a Montilivi, ja em vaig quedar només jo en el càrrec.

Quants jugadors ha conegut?

Ui! (exclama). No li voldria dir cap mentida. Centenars. I de presidents, desenes; i d'entrenadors, potser 25 o 30. Sempre em vaig portar bé amb tothom i tothom es va portar bé amb mi.

Potser era perquè a banda de massatgista, encarregat de material i renta-roba, també era una mica el confessor dels futbolistes?

Sí, molts jugadors em venían a demanar consell. En les diferents etapes en què no cobràvem venían i em deien "Ricardo, què fem?". Vam estar tancats aquí al camp el 1992, l'any del play-off de Salamanca. No cobràvem i ens portaven menjar de tot arreu. Ara que parlem de Salamanca... sap per què el Girona no va pujar? Perquè un senyor de Girona no va voler que pugéssim. No dic el nom, més val que calli, però si hagués donat un milió de pessetes, el que ara té el Vila-real ho tindria el Girona. Qui va pagar, s'ho va emportar, i nosaltres ens vam quedar amb un pam de nas.

Era un home de caràcter. Per què l'expulsaven de la banqueta tan sovint?

(Riu). Jo fumava molt i era un nervi. A la banqueta, durant el partit, em fumava un paquet sencer de tabac. Admeto que els deia bogeries als àrbitres i als liniers. De targetes vermelles, si no me'n van ensenyar dues-centes, no me'n van ensenyar cap.

Quants partits es va perdre, més enllà de les sancions?

Durant els més de trenta anys que vaig estar al Girona, només vaig faltar dues vegades. Una, quan va nèixer la meva filla petita. Agafàvem l'autobús al bar Núria, i allà, amb en Pujolràs d'entrenador, vaig anar-lo a trobar per dir-li que em passava això i que no podia viatjar. I l'altre cop va ser perquè sense adonar-se'n em van deixar a Montilivi. Havia anat al lavabo, anàvem a València, al camp del Llevant, i l'autocar va marxar sense mi. Se'n van adonar a Tarragona.

Amb quin tècnic tenia més afecte, i quin era el més sever?

Amb en Xavi Agustí hi tenia molt bon rotllo. Era, és, algú molt obert, l'estimo molt. A qui no he pogut veure mai és en Barti, de Banyoles. Es va portar molt malament amb mi. Ells i els Roche, el pare i el fill. Tots tres són els que em van fer fora del Girona. L'Escudero, en canvi, va ser el millor. Tot un senyor. Ell em va dir que podria estar fent de massatgista i encarregat de material fins que jo volgués, però quan van entrar en Barti i els Roche, em van fotre al carrer. Van canviar fins i tot el pany de l'habitació del material.

No va ser el millor punt i final a tants anys de dedicació...

Per això, malgrat que l'entitat no hi té cap culpa, tinc una espina clavada i, a més, també hi va haver exdirectius que em van dir que em farien un homenatge i encara l'estic esperant. Tot això em va doldre molt endins, tant que no vinc ni a veure els partits, malgrat em sàpiga greu. L'entitat me l'estimo molt. Pateixo el dia que perden. Sóc el soci 250 encara, però no faig servir el carnet.

Com li hauria agradat acomiadar-se del Girona?

Havent rebut un petit homenatge. N'hauria tingut prou fent el servei d'honor un dia de partit. I hauria vingut cada diumenge a futbol. Ara no. Ni que em diguessin ara que tinc l'entrada gratis. De l'entitat no en renegaré mai. El problema és que al meu costat hi vaig tenir gent que no em cau bé.

Tornant a allò del caràcter dels entrenadors... S'hi entenia amb l'Aldecoa?

L'Aldecoa tenia coses bones i dolentes. Un dia vaig haver de portar la nena al metge, després d'haver passat una mala nit. Vaig arribar deu minuts tard a l'entrenament, ho tenia tot preparat, i em diu "Primero son los jugadores que su hija". Això em va doldre molt. Per recuperar els jugadors a vegades fèiem servir un peu de ferro. El vaig agafar i li vaig tirar. Gràcies a Déu no el vaig tocar. Vaig pensar que ja me l'havia carregada... però no va passar res. Era a mitjans dels setanta, amb en Maurici Duran de president. L'Aldecoa era molt estrany. D'altres que vaig tenir van ser en Sassot, que era bona persona, o l'Alfons Muñoz, que de futbol, zero, però en sabia un niu de preparar físicament els jugadors. En Martín Vences, en canvi, era un carcerer. Tenia la dona amargada.

A casa el futbol era un problema?

Sí, el futbol era un problema. M'havia passat molts mesos sense cobrar. Si no hagués estat per la meva cunyada, les meves filles haurien passat gana. Per això vaig decidir un dia que havia de buscar-me una altra cosa, cap als anys vuitanta. Com que entrenàvem a les tardes i a la nit, als matins feia de repartidor. I així podia tirar la família endavant. Per altra banda tota la vida que a casa hem menjat futbol, i encara en mengem: la dona i les filles, i la néta, són del Barça, i jo, del Madrid (riu). El futbol ens ha marcat la vida a mi i a la família, però la dona mai m'ho ha retret, i hem estat 45 anys casats.

Era més fàcil el futbol, abans?

I tant. I això que, per exemple, només anàvem en avió a Mallorca, no com ara. Autocar a Huelva, a San Fernando, a la Corunya, a Madrid. He voltat tot Espanya en autocar. No es feia pesat perquè jugavem a pòquer o a la botifarra. Ara tots els futbolistes van en TAV o en avió, i els jugadors, tots amb la música a les orelles. Pensi que jo a Girona havia tingut jugadors com en Sala, en Flores, en Luis Costa o l'Abad que, si fos ara, cobrarien milions.

Què portava l'aigua miraculosa que guaria els futbolistes?

(Riu) Li diré el secret, l'aigua miraculosa era aigua normal de ?l'aixeta. Les coses com són. Però feia miracles, atenies els jugadors. Una vegada a la Bisbal, en un amistós, a un jugador li va sortir la clavícula i jo li vaig posar a lloc. I sense haver estudiat. Em vaig fer a mi mateix. Jo, des que vaig néixer, no he trepitjat mai cap escola. Sé llegir, sé escriure... tot de manera autodidacta. D'encarregat de material, de massatgista, del que fes falta.

Pujarà algun dia a Primera, el Girona?

Li dic la veritat? no. Si no ho vam aconseguir l'any dels 82 punts amb allò del Lugo, no ho farem mai. Després el que va passar amb el Saragossa a la promoció va ser incomprensible. Com es va poder escapar l'ascens el dia del Lugo? En futbol dos i dos no són quatre.

Es juga igual a futbol ara que abans?

No, abans s'incidia molt pels extrems i el joc era més dinàmic. I també els futbolistes han canviat... i els sous.

Vostè va arribar massa aviat al futbol!

Ara ho ha dit! (riu). Vaig arribar-hi massa aviat. El que li deia abans: ara quan veig les fotos dels equips, de les plantilles, i compto fins a setze persones al costat dels jugadors, no ho entenc. Tot això s'ha de pagar, eh? Jo feia de massatgista, encarregat de material i renta-roba. El cos tècnic era un entrenador, a vegades, un segon, i s'ha acabat la història. I el massatgista-encarregat de material en la mateixa persona. Si hi havia alguna lesió més greu, després els enviàvem a la Clínica Girona, a la Bofill o a la Muñoz.

Sortien molt els jugadors?

Home, els agradava sortir de festa, per què negar-ho. En això les coses no han canviat. Tampoc han de ser monges, oi? Si a l'hora dels partits rendeixen, també tenen els seu dret a divertir-se.

Quants anys fa que és soci?

Des de Vista Alegre.

Quant temps feia que no trepitava l'estadi?

Des d'un Girona-Betis de la temporada que es va perdre l'ascens contra el Lugo. Vam perdre 1-3. Un meu company em va proposar d'anar a futbol aquell dia i ho vaig acceptar. Vam anar al gol sud. És l'únic partit que he vist a l'estadi des que vaig plegar, i l'únic també d'aquesta etapa a Segona A. Haig de reconèixer que m'he emocionat tornant a trepitjar aquesta gespa i veient un altre cop el camp.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2016/10/28/ara-son-vint-feina-massatgista/811697.html?utm_source=rss